

BEDŐ J. ISTVÁN |¹ JOSÉ CURA-KONCERT A PARAFÓNIAVAL²

José Cura és Fabényi Réka

A *Salva Vita Alapítvány* szervezte, rendezte, hozta össze ezt a szokatlan koncertet, de mivel a szereplők egy részét valószínűleg nem mindenki ismeri, először róluk kell beszélni. Az alapítvány a különböző akadályozottsággal élő emberek számára igyekszik munkahelyet, életmegoldást találni, és három évtizedes (+1 év) fennállásuk rá a bizonyíték, hogy eredményesen tevékenykednek. Maestro *José Cura* világszerte ismert énekes, a „negyedik tenor” – a legendás hármas idején kapta ezt a megtisztelő címet –, de azt már kevesebben tudják, hogy nagyon elkötelezett az értelmileg sérült gyerekek/fiatalok támogatása iránt.

Szóval valahogy így alakult, hogy a *Parafónia* zenekar zenei vezetője, *Fabényi Réka* már nyáron kezdte pedzegetni, hogy tervben van egy közös fellépésük José Curával.

December elején került sor a Nemzeti Színházban az eseményre – és most kicsit a Parafóniára koncentrálna fűznék hozzá néhány tudnivalót. A zenekar *A Zene mindenkéé Egyesület* égisze alatt fejti ki áldásos tevékenységét – intellektuális képességzavarral élő fiatalok muzsikálnak benne. Ez azonban nem is hasonlítható semmi máshoz, ugyanis klasszikus zenét játszanak, a karmester Fabényi Réka áthangszerelésében, az egyre ismertebb *színeskotta* módszer használatával ([ennek részletei](#) az egyesület oldalán olvashatók). A jórészt – de

---

¹ [Bedő J. István](#) |

² <https://olvassbele.com/2024/12/19/jose-cura-koncert-a-parafoniaival/>

nem kizárólag – ütősökből (metallofonok, xilofonok), vonósokból (cselló, nagybőgő) álló együttes minősítésére hadd idézzek egyetlen esetet: *Fischer Iván* a 2008 karácsonykor szokásos *Titokkoncertre* a Parafóniát hívta meglepetés-résztevőnek, és együtt muzsikálhattak a Műpában és a Zeneakadémián a *Fesztiválzenekarral*. És aztán még velük is, de másokkal együtt is, sokszor és sok helyen.

Vagyis a 13 értelmileg sérült muzsikus (és a muzsikálásukat segítő hét zenei asszisztense) már szerzett pódiumrutint, amit természetesen sok-sok gyakorlás és próba tart karban – mint általában a komolyzenészeket.

Ezen az estén a Parafónia előzenekar volt: kezdetnek saját repertoárjukból adták elő *Grieg Peer Gynt* szvitjéből a *Reggelt* és *A hegyi király barlangjában* tételt, majd a nagyon aktuális részletet *Vivaldi Négy évszajából*: a *Tél Largo* tételét: a vigasztalanul kopogó esőt – mert Itáliában a tél már csak olyan... És ekkor lépett színpadra a nagyágyú: *Maestro José Cura*.

Ő választott a Parafónia repertoárjából két számára kedves dalt, a reneszánsz *Greensleeves* karácsonyi változatát, a *What Child is This*-t és a *Scarborough Fair*-t. Rendszeres műsordarabja mindkettő a zenekarnak, és olyan baráti, szinte családi volt a közös előadás, mintha csak Vivaldinak a versenyműhöz írt verssorait idéző szituáció elevenedett volna meg a színpadon: „*Húzódni tűzhöz, terített víg asztal mellé, / míg ott kinn az eső csak úgy szakad.*”

José Cura és a Parafónia Zenekar

A teljesen megtelt nézőtér tapsa kiharcolta a ráadást: *Händel Joy to the Worldjét*. Ám ehhez még soron és programon kívüli ráadás is került, a Parafónia

meg a teljes nézőtér köszöntötte két nyelvű dallal a *születésnap közeli* mestert (mert a koncert után három nappal lett esedékes): *Happy Birthday, José, Feliz cumpleaños, José*. Volt nagy öröm, mosoly és (a nézőtéren, főleg a zenekarnak címzett) könnyezés.

Ezt némi protokoll követte: a Salva Vita Alapítvány bemutatkozása filmmel és néhány munkatárssal élőben. A szünetben sikerült egy mondatra elcsípnem José Curát, hogy megkérdezzem, milyen élmény volt dolgozni a parafóniásokkal, mire visszakérdezett mosolyogva: *Látta az első részt? Nos, ilyen!* Valójában ez úgy történt, hogy még a szervezés időszakában megismerkedett a Parafónia videóival, meghallgatta, hogyan játszik a zenekar, és vállalta a közös fellépést. A közös próbáikon meg végképp eldőlt: teljesen ment a zenei alap után – hiszen vérprofí...

Fabényi Réka

Illik beszámolni a koncert második részéről, ahol a főszereplő José Cura volt, és amelyben a veszprémi *Mendelssohn vonószekkar* – a város színházának fűvészeivel és ütőseivel kiegészülve – adta a kíséretet.

A műsor megmutatta Cura zeneszerzői oldalát is. A *Concierto para un resurgir* – ami többféleképpen fordítható, de leginkább *Feltámadásnak* – igen érdekes mű. Nagyon 20. századi hangzású, miközben hallás alapján négytételnek mondanám, de az egészet átszövi a bossanova ritmusa, amire ráerősített, hogy az azeri születésű, sokszoros fesztiváldíjas *Rovshan Mamedkuliev* gitárja vitte a szólókat – elképesztő és idegborzoló tökéletességgel. Nem slágerzene Cura koncertdarabja, de az utolsó tételben – talán improvizációként, talán idézetként – megszólal valami dallamfoszlány, ami *Rodriguez Aranjuezi koncertjét* hívta elő a néző-hallgató emlékezetéből.

Még a koncert előtt: próba a Parafóniával, Cura vezényel...

Mamedkuliev még egy hatalmas virtuóz művet is előadott – ez *Isaac Albéniz* andalúziai népzenei gyökerekből meg a flamenco-stílusból táplálkozó, *Leyenda* című művét. Utánakerestem, az eredetileg zongoraversenynek szánt zenedarab *Andrés Segovia* szólógitárra átírt változata volt.

...és igen elégedett a hangzással

És a tündöklő tenor végezetül hét szívhez szóló argentin dalt adott elő *Carlos Guastavino* műveiből – természetesen Cura zenekari hangszerelésében és vezényletével – ezek eredetileg alighanem egy szál gitárral kísérvé szólhattak a *kedves* ablaka alatt, bársonyosan langyos estén... A szövegeket kivetítve láthatta a közönség. A dalok az *Argentina virágai* kötetből valók – Guastavino huszadik századi szerzeményei az argentin népzene alapuló, hagyományos, romantikus és emiatt rendkívül kedvelt darabok, José Cura hazájában szinte népdallá váltak.

A jótékonyági koncert természetesen a Salva Vita Alapítvány támogatását is célul tűzte ki, a hangverseny bevétele őket támogatta.

Végezetül mondom el, amit az esemény előtt kevéssel éltem meg: idős hölgy tanácsalankodott a MüPa villamosmegállójában. Segítséget akartam neki ajánlani, kérdeztem: *A José Cura koncertre megy? A Parafóniára* – felelte, és ez volt a pillanat, amikor színeskottás zenekar megelőzte fontosságban a világhírű tenort. Ha másnál olvasom, azt gondolom, csak kitalálta. De nem, valódi párbeszéd volt.

Fotók: Salva Vita Alapítvány, Parafónia Zenekar